

[Christmas Møller.]

ikke noget Spørgsmaal om den ene eller den anden Tilkendegivelse i Danmark. Nordslesvig var fuldstændig klart. Nogle kunde maaske nære Ængstelse med Hensyn til Flensborg og de midtslesvigske Sogne, men da man var kommet over det, var det ogsaa klart den nordslesvigske Vælgerforenings, den danske Rigsdags og den danske Regerings Standpunkt: at ville modtage, hvad der stemte sig hjem til Danmark, fordi vi havde Aartiers, ja, et Aarhundredes Tilkendegivelse af, at dette var en dansk Befolkning.

Hvad sagde de ledende Politikere dengang? Nu holder jeg mig til Venstres Politikere, fordi det i den Situation, hvori vi er, er naturligt at gøre det. Den første Gang, J. C. Christensen udtalte sig om det slesvigske Spørgsmaal, ved det fortrolige Rigsdagsmøde den 23. Oktober, sagde han — jeg beder om Tilladelse til her og senere at bringe nogle faa Citater —:

„Det, det ganske overvejende Flertal dernede ønsker — en enkelt kan man jo ikke regne med —, det er, at der bliver skabt en saadan national Grænse. Det er det, man vil arbejde for dernede. Alt det Ejderdanske, alt det, andre har talt om Historiens Ret, er lagt til Side.“

Og hvad siger Neergaard? Neergaard, Historikeren, Statsmanden, Venstres kommende Statsminister, som er den ledende paa denne Side den gamle Grænse, som H. P. Hanssen var det i Nordslesvig; Neergaard, som har haft en aldeles afgørende Betydning, f. Eks. for Afstemningen derigennem, at det var Neergaards Tale den 12. Maj 1919, der blev sendt til Paris og gjorde Udslaget for, at der ikke skulde være Afstemning i Tredie Zone. Han siger den 9. Maj:

„Man maa betragte en Afstemning i Tredie Zone som en Ulykke. Det er farligt, naar der er Udsigt til, at man i Tredie Zone stemmer for Danmark.“

Saa udtaler han senere, 12. Maj:

„Hvad Egnen Syd for denne Grænse“ — altsaa Anden Zones Sydgrænse; det er jo et ret stort Stykke af det Omraade, der ligger ned til Dannevirke og Slien, Dannevirke — Trene — Ejdergrænsen; der var jo slet ingen, der i 1918—20 kunde være saa fantastisk at tænke paa Svansen og Dänischwold eller Omraadet mellem Dannevirke og Ejderen mod Øst; det er givet det nuværende Slægtled at være det —

„Hvad Egnen Syd for denne Grænse (Anden Zones Sydgrænse)“ — altsaa ned til Slien, Dannevirke, Trene, Ejder —

„angaar, kan man ganske vist pege hen

paa, at det i tidligere Tid i Historien har været gammel dansk Folkegrund. Men allerede inden Krigen 1864 var Befolkningen i disse Egne klart og bevidst tysk-tænkende og tyskfølede, for største Delen endog opfyldt af bittert Had mod Danmark, og nogen Antydning af nogen Forandring i Stemningen i saa Henseende har ikke vist sig under Krigen. Først efter at Tysklands Nederlag var klart . . .“

og saa kommer Fortsættelsen, hvordan der saa ud. I 1918—20 var Stillingen ogsaa den, at det, man fra visse Sider vil kalde nationalistiske Kredse — lad mig hellere sige nationalt interesserede Kredse; jeg tilhørte dem selv —, hurtigt sagde: Dannevirkestandpunktet er forkert, det er der ingen Basis for, og Ejderstandpunktet vil vi endda slet ikke nævne. Nej, Flensborg og de midtslesvigske Sogne kan der være Diskussion om, lad os koncentrere os om det, ogsaa fordi 1867 og 1881 havde givet dansk Flertal i Flensborg By.

Altsaa, for 27 Aar siden, har man Lov til at sige, da man virkelig kendte Forholdene og kendte dem til Bunds, blev der truffet en Afstemningsordning for Første og Anden Zone, medens der ikke var Rimelighed for Krav om Afstemning længere mod Syd. Alle ved, hvorledes Resultatet af denne Afstemning blev: 75 pCt. danske Stemmer i Nordslesvig og 80 pCt. tyske Stemmer i Anden Zone. Afgørelsen faldt efter min Opfattelse i 1920, og saa stod kun eet Spørgsmaal tilbage, dette nemlig: Tør man sige, at der i Tiden fra 1920 til 1940 er foregaaet en Udvikling Syd for Skelbækgrænsen, som begrunder, at Problemet tages op efter Tysklands andet Nederlag? Det Spørgsmaal maa naturligvis besvares, og det maa besvares med et blankt Nej, saaledes at jeg tør paa- staa, at der er ingen i dette Ting, hverken den højterede Statsminister eller den højterede Udenrigsminister, der i 1939 vilde have vovet at rejse blot for sig selv Problemet om en Grænseændring.

Tværtimod er Sandheden jo den, at da Tyskland efter 6 Aars Forløb havde rejst sig og under Stresemanns udenrigsministerielle Ledelse og hele den Maade, hvorpaa Udenrigspolitikken dengang førtes, var kommet til Kræfter som Stormagt, havde Danmark med Hensyn til Grænseproblemet kun een Ting at varetage, høje Ting, een Ting: at forsvare Grænsen mod Angreb fra Syd, mod Angreb fra det daværende Medlem Hr. Schmidt, mod Angreb paa den ene eller den anden Maade. Derfor paa staar jeg, at da vi kom til 1939, saa var Stillingen klart den, at der var ikke